

Πέρα σ' εκείνο τὸ βουνὸ στὸ πέρα καὶ στὸ δῶθε
βρίσκουμε δυὸ γραμματικοὺς τὶς μοῖρες ἀπ' ἐγράψαν,
τοὺς καλοῦντο ἔγραψαν τοὺς καλομοιρασμένους,
γράφουν καὶ μίνα, μίνα μου, βουργάρα νὰ πᾶ' νὰ πάρω.
—Μὲ τὴν ἐρκὴ σου, μίνα μου, βουργάρα νὰ πᾶ' νὰ πάρω.
—Μὲ τὴν κατάρ, Γιάννη μου, βουργάρα νὰ μὴν πάρεις.
—Μὲ τὴν ἐρκὴ εἴ, μαννούλα μου, βουργάρα νὰ πᾶ' νὰ πάρω.
—Γιάννη μου, θὰ τὴν πάρωμε καὶ θὰν τὴν φαρμακώσω.
—Μίνα μου, ἄς τὴν πάρουμε καὶ ἄς τὴν φαρμακώσω.
Καὶ κίνησε ὁ Γιάννης μὲ τὴν νύφη νὰ πᾶ' νὰ πάρει.

Ὁ πεθερὸς κ' ἡ πεθερὰ κ' οἱ σκύλες οἱ ἀντραδέρφες
βάνουν καὶ θεμελιώσαν ἐντρεῖα θεμελιωμένα
νὰ βροῦν τὰ φίδια ζωντανά, ὄχιὰς μὲ δυὸ κεφάλια.
Βάνουν καὶ τὰ μαγείρουν τὴν νύφη νὰ φιλέψουν.
—Ἐπαρε, νύφη, μὴ χλιαριὰ, ἔπαρε νύφη μ' κὶ ἄλλη.
—Ἐγὼ, μαννέ μου, δὲν πεινῶ, γιατί' ἔφαγα στὴ μίνα μ'.
—Ἐπαρε, νύφη μ' μὴ χλιαριὰ, ἔπα' τὸχομε ἀντέτι.
Καὶ παίρνει ἡ νύφη μὴ χλιαριὰ καὶ παίρνει ἡ νύφη κὶ ἄλλη.

Τὰ χέρια τῆς ἐστάδρωνε, στὸν πεθερὸ τῆς πᾶει :
—Πατέρα μ' φαρμακώθηκα καὶ θέλω νὰ πεθάνω.
—Ἐσὺ νερὸ δὲν ἔπρεσε καὶ τί νερὸ γυρέσεις ;

Τὰ χέρια τῆς ἐστάδρωνε, στὴν πεθερὰ τῆς πᾶει :
—Μίνα μου, φαρμακώθηκα καὶ θέλω νὰ πεθάνω.
—Ἐσὺ νερὸ δὲν ἔπρεσε καὶ τί νερὸ γυρέσεις ;

Τὰ χέρια τῆς ἐστάδρωνε, στὴν ἀντραδέρφες πᾶει :
—Ἀντραδέρφες, φαρμακώθηκα καὶ θέλω νὰ πεθάνω.
—Ἐσὺ νερὸ δὲν ἔπρεσε καὶ τί νερὸ γυρέσεις ;

Τὰ χέρια τῆς ἐστάδρωνε καὶ στὸ γαμπρὸ παγαίνει :
—Γιάννη μου, φαρμακώθηκα καὶ θέλω νὰ πεθάνω.
Καὶ κίνησε ὁ Γιάννης μὲ κρῦο νερὸ νὰ φέρει.
Ὅσο νὰ πᾶει κὶ ὅσο νὰρθεὶ ἀπέθανεν ἡ νύφη.
Καὶ ὁ γαμπρὸς σκοτώνεται καὶ θάφεται μαζὶ τῆς.
Στὸνα φυτῶναι κίλαμος καὶ στ' ἄλλα κυπαρίσι ...

ΜΙΑ ΠΑΡΑΔΟΣΗ

Ὅσο γιὰ τὰ ζῦλα ποὺ ἐκαρφώθηκε ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς
ὕπαρχει καὶ ἡ ἀκόλουθη παράδοση :
— Ἐνας παπὸς ἀτίμασε τὸ κορίτσι του καὶ πᾶει ὕ-
στερα στὸν πνευματικὸ καὶ τὸ ξομολογήθηκε. Ἐκεῖνος τὸν
διόταξε, γιὰ νὰ συχωρεθῆ ἡ μεγάλη ἀπὸ τὴν ἀκαρτία του,
νὰ πάρει τρία δαβλιὰ ἀναμένα ἀπὸ τὴν σιὰ τοῦ πτισιῦ
του καὶ νὰν τὰ φυτέψει. Νὰν τὸ ποτίζει πᾶσα μέρα ἀπὸ
νερὸ τῆς Σαλαμυριάς, μὰ ἂν κενένας τοῦ γυρέσει νερὸ στὸ
δρόμο νὰν τὸ χύνει ἐκεῖνο καὶ νὰ παίρνει ἄλλο γιὰ τὸ πό-
τισμα. Βασανίζονταν ἔτσι ὁ δύστηνος χρόνια πολλὰ, γιατί
ὁ τρισακάτατος τοῦ ἔχυνε τὸ νερὸ ὅλο τὸ χρόνο, ἐξὸν
ἀπὸ τὴ Μ. Πέφτη, τὴ Μ. Παρασκευὴ καὶ τὸ μ. Σάββατο,
ὄντας δὲν κατηχούτε. Μὰ πέρασαν τόσα χρόνια ποὺ τρεῖς

νοντας, σὺν ἐχθρῶν ἀπαράλλαχτα, τὶς σοφίρας μα-
τιές του ἀπάνω του. Ὁ βαρόνος ὑπομόνεψε καὶ
τόρα καθὼς ὁμοῦ τρίτη φορὰ ἔξενος ἔαναπαρου-
σιάζθηκε ἀγνάντια του, ὁ Σιεγγφριέδ ἐξέσπασε καὶ
τοῦ εἶπε : Κύριε, κάμτε μου τὴ χάρι, νὰλλάξετε
θέση, μοῦ χαλάτε τὸ παιγνίδι μου.

Ὁ ξένος, χαμογελῶντας, μὲ τὸ πρόσωπο θλιμ-
μένο, ὑπεκλίθη καὶ ἀμέσως ἄφηκε τὸ τραπέζι καὶ
ἀνεχώρησε χωρὶς νὰ εἰπῆ λέξη.

Μὰ τὴν ἄλλη τὴ βραδιὰ πάλι ὁ ξένος ἦλθε καὶ
πάλι ἐστάθηκε ἀντίκρου του, ρίχνοντας τὶς διαπερα-
στικὲς ματιές του.

Ὁ Σιεγγφριέδ ἐσηκώθη τότε καὶ μὲ ἀκράτητο
θυμὸ τοῦ λέει : — Κύριε, ἂν σὰς κἀνὴ εὐχαρίστηση
νὰ μὲ κοιτάτε μὲ τέτοιον τρόπο, δικλιέστε ἄλλη
ῶρα καὶ ἄλλον τόπο μὰ τούτῃ τῇ στιγμῇ... »

Καὶ μία του χειρονομία, τὸν ἔνα του δάχτυλο
ποῦ τοῦδειχνε τὴν πόρτα, εἶπε πολὺ περισσύτερα
ἀπὸ ὅλα τὰ βαρεῖα λόγια ποὺ θὰ τᾶλεγεν ὁ βα-
ρόνος ἂν δὲν ἐκρατούσε τὴ γλῶσσα του.

Μὰ ὁ ξένος, ὅπως τὸ παρασμένο βράδι, κλίνον-
τας ἐμπρὸς του μὲ τὸ ἴδιο χαμόγελο, ἀπομακρῦ-
θηκε μ' ἀργακίνητο βῆμα.

Ὁ Σιεγγφριέδ ταραχμένος ἀπὸ τὸ χαρτί, ἀνα-

μέρες τοῦ γέρου ποιεῖτο καὶ ἐπίσταν καὶ γίνηκαν μεγάλα
ἐυλεὰ τὰ τρία δαβλιὰ. Ἀπὸ τὰ ἐσοφᾶν καὶ κέρφωσαν
τὸ Χριστό.

Η ΑΛΑΦΙΝΑ

Βγαίνουν τὰ λάρια στὰ βουνά, βγαίνουν κ' οἱ ἀλαφίνες
καὶ μὴ ἀλαφίνα ταπεινὴ δὲν πᾶει κοντὰ στὶς ἄλλες.
Βολῶναι τὸ γαργαρόνερο, βολῶναι καὶ τὸ πίνει.
Κενένας δὲν τὴν λόγιασε, κἀνας δὲν τὴν λογιάζει.
Ὁ Νήλιος τὴν ἐλόγιασε, ὁ Νήλος τὴν ρωτᾶει :
—Τὸ τί, ἀλαφίνα μ' δὲ βοσκᾶς, δὲν πᾶς κοντὰ στὶς ἄλλες,
βολῶναι τὸ γαργαρό νερὸ, βολῶναι καὶ τὸ πίνει ;
—Καὶ τόρα ποῦ μὲ ρώτησε θέλω στὸ μαρτυρῶσω :
Δώδεκα χρόνια ἔκαμα στεῖρα χωρὶς μοσκάρι
κὶ ὅπὸ τὰ δώδεκα μπροστὰ πόχτησα 'να μοσκάρι
καὶ τῆμαθα καὶ περπατῆ καὶ τῆμαθα καὶ παίζεις
καὶ τῆμαθα καὶ κρῦβεται στὴν βασιναῖα τὸ φύλλο.
Ἐβγήκε ὁ γιός τοῦ βασιλιὰ νὰ λαγοκυνήγησει
κὶ εἰσε καὶ τὸ βέρησε τὸ ἔρμιο μου μοσκάρι.

Ὁ Γιάννης ἐτραγούδησε ἀπάνω στὸ γιοφύρι
καὶ τὸ γιοφύρι ράγισε καὶ τὸ ποτάμι στέκει
καὶ ζύπνισε τὴν δράκαινα, τοῦ δράκου τὴ γυναικα.
—Σὰ δὲ στὸ φκίσσο, Γιάννη μου, σὰ δὲ στὸ ἔαγοράτω,
νὰ πάρεις νύφη ἀπὸ λακρὶα, γυναίκα ἀπ' τὰ ξένα.

Ἦρθε καιρὸς καὶ πέρασε κὶ ὁ Γιάννης νύφη πήρε.
—Καλὴμερὰ σου, δράκαινα. —Καλὸ στὸ γιόμα ποῦρθε
κὶ ἂν ἀρτηρήσει τίποτα θὰ καλοδεϊλιώσω.
Κενένας δὲν τὴν ἔκρενε, κενένας δὲν τὴν κρένει.
Ἡ νύφη τὴν ἔμλησε πὸ κάτω 'π τὸ λαγόνι :
—Σῶπα, σῶπα μωρ' δράκαινα καὶ μὴ μᾶς φοβερίζεις.
Ἐγὼ εἶμαι τῆς Στραφαριᾶς ἡ νύφη, τῆς Μπουμπουνουα-
[ριᾶς ἀγκόνι
πῶντας στραπίζει καὶ βροντᾶει τὸ δράκο χαντακόνει.

Κόρη ξανθὴ τραγούδησε ἀπάνω στὸ γιοφύρι
καὶ τὸ γιοφύρι ράγισε καὶ τὸ ποτάμι στέκει
καὶ τὸ στοιχεῖο τοῦ ποταμοῦ στέκει καὶ τὴ ρωτᾶει :
—Πάψε, κορὴ μου, τὸν ἠγὸ, πάψε καὶ τὸ τραγούδι.
—Τὸ πῶς τὸν πᾶνω τὸν ἠγὸ, τὸ πῶς καὶ τὸ τραγούδι :
Ἐχω ἄντρα φιλάρωστον τορὰ δώδεκα χρόνια,
χαλῆσαι μου ἀρρωστικὸ ποῦ δὲ βρίσκεται στὸν κόσμω,
χαλῆσαι ἀπὸ λαγὸ τορὶ κὶ ἀπ' ἄγριο γίδι γάλα.
Ὅσο νὰ πᾶνω καὶ νάρθῶ,
νὰ μαντριλιάσω τὸ λαγὸ, νὲρμῆσω τῆγριο γίδι,
ὅσο νὰ πᾶνω καὶ νάρθῶ καὶ πᾶνω νὰ γυρίσω,
ὁ ἄντρας μου ἐκρώτησε κὶ ἄλλη γυναίκα πήρε
καὶ μίνα μὰπαράτησε σὺν καλαμιά στὸν κάμπο.
Θερίζουν, παίρνουν τὸν καρπὸ, τὴν καλαμιάν ἀρίνου,
δίνουν φωτιὰ τὴν καλαμιά, καίει ὁ τόπος οὐλος,
καίει κ' ἐγὼ ἡ καρδούλα μου καὶ εἶν' ἀπὸ τὸν ἄντρα.

κατωμένος ἀπὸ τὰ πιστὶ, καὶ θυμωμένος ἀπὸ τὴ
φιλονικία του μὲ τὸν ξένο, δὲν ἠμπόρεσε νὰ κλείσῃ
μάτι ἐχάραξε, καὶ τὸ πρόσωπο τοῦ ἀνθρώπου ἐκεῖ-
νου δὲν ἠμπόρεσε νὰ στυτῆ ἀπ' ἐμπρὸς του. Ἐβλε-
πεν ὁλοένα τὴν ἐκφραστικὴ αὐτὴ μορφή του, τὴν
αὐλακωμένη μὲ βαθιὰς γραμμές, τὴν πολυμέτριον
του μορφή, μὲ τὰ μάτια ἐκεῖνα τὰ βαθουλά καὶ πε-
ρλοπια, ποῦ ἀδικόπα τὸν ἐκοίταζαν τὴ φτωχικὴ
του φορεσιὰ, ποῦ ἐφαίνετο νὰ ἐσκέπαζε ἕνα εὐγενικὸ
παραστήμα ἀνθρώπου ἀρχοντογεννημένου, καὶ πρὸ
πάντων μὲ πόσην ὑπομονὴ καταπιεσμένος ἀναχω-
ροῦσεν ἐκεῖνος ἀπὸ τὸ χαρτοπαίγνιο ! « Ὅχι, ἐφῶνα-
ζεν ἔξαφνα ὁ Σιεγγφριέδ' ἔχω ἄδικο, μεγάλο ἄδι-
κο ! εἶναι λοιπὸν τὸ φυσικὸ μου νὰ χαλῶ τὸν κό-
σμο σὺν κακομαθημένο μαθητοῦδι, νὰ προσβάλλω
ἀνθρώπους, ποῦ δὲν μοῦδωσαν καμμὶ σπουδαίαν
ἀφορμὴ ; » Καὶ ὁ βαρόνος ἦλθε τέλος στὸ συμπέ-
ρασμα, ὅτι ὁ ἀνθρώπος ἐκεῖνος θὰ τὸν ἔβλεπε μὲ
τόσον ἐπιμόνο καὶ θλιβερὸ βλέμμα, μελετώντας τὴ
τόση διαφορὰ τῆς τύχης τους : αὐτὸς κυρτωμένος
ἀπὸ τὸ βάρος τῆς δυστυχίας του, καὶ ὁ βαρόνος
κινδυνεύοντας σὺν ἐξῶ φρενῶν σωροῦς τὸ χρυσάφι
του σ' ἕνα παλιόχαρτο. Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ τὸν
ἀναζητήσῃ αὐρισ καὶ νὰ διορθώσῃ μὲ κάθε τρόπο
τὸ λάθος του ποῦ τὸν ἐπίκρανε.

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ

Ἀγαπητέ μου «Νουμᾶ»

Ἐνας φίλος μου δικηγόρος, καὶ δηγόταν προ-
χρῆς μὴν ἱστορία, λίγο παλιὰ μὰ αἰώνιος ρωμέικη,
ἀπὸ κενένας ποῦ χαρακτηρίζουνε ἐμᾶς τοὺς «Ἐλ-
λῆνας :

Κάποιος κ. πρόεδρος δικαστηρίου—ὄνομα καὶ μὴ
χωρὶς—ἦταν πολὺ φίλος ἐνοῦ κατηγορούμενου (ὄλοι
ξέρομε τί θὰ πᾶι τέτια φιλία).

Ὁ φίλος κκαδικαζεται καὶ ἦρθε στιγμῇ ποῦ
ὁ δικηγόρος τοῦ ἀντίδικου πήγε νὰ πάρει τὰ χαρ-
τιὰ ἀπὸ τὸν γραμματικὸ. Μὰ τὰ χαρτιὰ εἴτανε
χωρὶς τὴν ὑπογραφή τὴν πολύτιμη τοῦ κ. Πρόε-
δρου. Τὰ παίρνει μονάχος του καὶ τὰ πηγαίνει στὸν
κ. Πρόεδρο. Καὶ τότε γένηκε τὸ ρωμέικο θεμα !
—Δὲ μπορῶ, λέει ὁ κ. Πρόεδρος, νὰ τὰ ὑπογράψω !
—Καὶ πῶς ἀρτῶ ;
—Δὲ μπορῶ ! ξέρεις εἶναι πολὺ φίλος μου !
Φαντάσου πῶς θὰ τοῦ φανεῖ νὰ ἴδει τὴν καταδικη
του ὑπογραμμένη κὶ ἀπὸ μίνα ! Δὲν πᾶει ! Δὲν
πᾶει !
—Καὶ ὕστερα ; τί θὰ κάνουμε ;
—Ἄμ ! νὰ, ὅπου κὶ ἂν εἶναι ἡ κινδερνση
πέφτει, μὲ διώχνουνε, καὶ τότε σὺν ἔρθει ὁ ἄλλος
κἀνε ὅ,τι μπορέσεις !!!

Ὁ δικηγόρος πᾶκουσε ἀπὸ τὰ χρυσὰ λόγια τοῦ
κ. Προέδρου, οὔτε ἀρτῶς πρελλάθηκε, οὔτε τὸν κ.
πρόεδρο σκότωσε, οὔτε τὸν ἐκρῶτο του. Κλαίγοντας
γιὰ τ' ἀνέλπιστο—νέος βλέπεις ἀκόμα κὶ ἐμάθητος
ἀπὸ τὴ δουλειὰ του—ἦρθε καὶ μοῦ τᾶειπε.
Καὶ γὼ στὰ γράφω χωρὶς σχόλια.

[Βαλεντινός

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΦΩΝΕΣ

Φίλατε Νουμᾶ.

Φωνάζουνε οἱ φημερίδες χαλᾶνε τὸν κόσμω μὲ τὶς
βορχνῆς καμπάνες τους !
Κὶ ὁ κόσμος ποῦ διαδᾶζει θὰ νομίζει πῶς κἀτι γί-
νεται πῶς ἀρχίζει νὰ ζυπνάει ἡ ἔγνοια μας ! οὐ ! πῶς δὲν
ζυπνάει !
Δὲ βλέπετε ; δὲν ἀκοῦτε ; Τώρα μάλιστα μὲ τὴν προ-
φυλάκιση τοῦ Γαβρηλιῆ χαλάσεν ὁ κόσμος. Γαλλικὴ ἐπα-

Ἡ καλὴ του τύχη, ὅπως πάντοτε, ἠθέλησεν ὁ
πρῶτος ἀνθρώπος ποῦ ὁ βαρόνος ἀντάμωσε, περπα-
τώντας στὴν πλατεῖα, νὰ ἦταν ἀκριβῶς ὁ ξένος.

Ὁ βαρόνος τὸν ἐπλησίασε, τὸν ἐθερμοπαρκαζώ-
λεσε νὰ μὴ τοῦ συνερῖσθῃ τὴ χρεσινὴ του ἀδικηθω-
πία καὶ ἐπὶ τέλους τοῦ ἐζήτησε παρακλητικῶς σι-
γήρασην. Ὁ ξένος ἀπάντησε πᾶς δῖόλου δὲν τὸν
συνερίζεται, οὔτε τὸν ἀδικεῖ καθόλου, γιατί πρέπει
καθένας νὰ μὴ συνερίζεται τοὺς χαρτοπαίχτες ἀπά-
νω στὴ βράση τοῦ παιγνιδιοῦ καὶ διότι, ἐπὶ τέλους,
αὐτὸς ἔγινεν ἀφορμὴ νὰ εἰπῆ τὰ ὅσα βραρεῖα λόγια
ἐξεστόμισεν ἐναντίον του, καθισμένος τόσο πεισμα-
τικὰ σὲ μὴ θέσι, ποῦ βεβαία θὰ ἐρέθιζε τὸ μπα-
ρόνο.

Ὁ βαρόνος ὁμοῦ δὲν ἐσταμάτησεν ὡς ἐδῶ-
τοῦ εἶπεν ὅτι, συχνὰ στὴ ζωὴ, ὑπάρχουν δεινὲς πε-
ριστάσεις, ποῦ ὁ πιδ ἀρχοντογεννημένος ἠμπορεῖ νὰ
βρεθῇ ἔξαφνα σὲ κρίσιμη θέση καὶ τέλος τοῦ ἔδωκε
νὰ ἐνοήσῃ, πῶς εἶχεν ὄλη τὴ διάθεση νὰ τοῦ
βοηθήσῃ, ἔαλαφρόντας τὸν ἀπὸ τὸ βάρος τῆς δυ-
στυχίας του, χωρὶς κἀν νὰ τὸ αἰσθανθῇ, ἀφοῦ μᾶ-
λιστὰ ἡ τύχη τοῦρθε τόσα καὶ τόσα κέρδη στὸ χαρ-
τοπαίγνιο.—«Κύριε, τοῦ εἶπεν ἀμέσως ὁ ξένος, μὴ
μὲ περνάτε γι' ἀνθρώπο τῆς ἀνάγκης. Δὲν ἔφτασα
ὡς ἐκεῖ καί, μ' ὄλον ὅτι εἶμαι περισσότερο φτωχὸς

νάσταση φεβριζόντων με τέρψη τους. Το καθεστώς και οι θεσμοί βρήκαν το μελέλι τους... Πάσι, χάλασε από το Έθνος!

Κι αν κάνει κανείς πως βλέπει: πού βεβαίως σ' άφ'ε το βρωμοπήγαδο—την Έστία των φώτων και της βρώμας των νεότερων σκουπιδιών—αν θαλήσει κανείς να ιδεί απ' την πραγματική της ζψη την κατάσταση μας, θα ιδεί κι' άπ'όνα εκουλήκι επίσημο και άνεπίσημο το καθένα μόνον να γράφει: τὰ μούτρα του απ' την Άλλη μεριά και να γελάει!

Απαράλλαχτα σαν ένα μεγάλο κωμικό άρτίστα της «γειτόνος και φίλης Ιταλίας» τον Σκαρπέτα, που άφ'ου στο θέατρο έκανε τον κοσμάκη να ξεκαρδίζεται με την τέχνη του, πήγαινε στη βίλα του και γελούσε μόνος προμα που τόγραφε, όπως και ο δικός άας κ. Θών, στη μετώπη της: Cui rido io la («Εδώ γελάω εγώ!»)

Γυρολόγος

ΜΙΑ ΜΑΝΝΑ ΚΑΙ ΜΙΑ ΠΑΤΡΙΔΑ

Φίλε Νουμά,

Δεν ξέρω αν δεχτείς να βάλεις στο φύλλο σου δυο γραμμές μου. Εγώ συνειθίζω να κάνω τον περίπατό μου κάθε δεξιμό στο δρόμο της Κηφισίας. Είναι άχώνεφο να βλέπεις τόσες ώμορφες γύρω σου και... το Μιστριώτη, μα τί να κάνεις! Άρμονία, βλέπεις!

Ας είναι προχίης λοιπόν που λές, σαν είχα φτάσει στη Παραπήγματα, άντάμωσα μια γυναίκοϋλα που κοντοστεκόταν, σαν νάθελε να ρωτήζε κάτι.

Την εξύγωσα και την άρώτηξα τί ζητάει.

— Τέ πεζικό που είναι, μάτια μου;

— Τό πεζικό; νάτο κυρά μου. Έχεις κάνα γιό στρατιώτη;

— Άχ! παιδί μου! τον πρώτο μου και μονάκριβο. Τό στήριγμα μου, τό ψωμί μου! Είναι και βλαμμένο κιόλας!

— Βλαμμένο και πρώτο; Και δι' στο έξαιρέσανε;

— Μο' τό ήβρανε γαρό! Οι άλιτήριοι κουτσό παιδί, γαρό μου τό βγάλανε! Βρε έκλαψα, έκόπηκα! έπλάκησα! Τίποτα! Μο' ζητάγανε γραμμα ύπουργού!

— Και τώρα;

— Τώρα; Δε φασκελώνεις; Νά, ξενοπλένω, και μαβροπερνάω! Του πηγαίνω ρουχαλάκια του έρμου παιδιού μου.

Τη γυναίκοϋλα την άφρασα στον πόνο της για να θυμηθώ κάτι παρόμοιο που είχα μάθει.

Ήταν να πάει στρατιώτης ο γιός ενός βουλευτή. «Λόγους άπαλλαγής» άλλους δέν είχε, παρ'όχις την άξία του! Βουλευτή γιός και μάλιστα με τέτσια κυβέρνηση και να πάει στρατιώτης, που άκούστηκε! Θεός φυλάξει! Στή στιγμή φακέλλοι που γράφανε άπάνου-άπάνου «Γραφείον Ύπουργού» τηλέφωνα γυναικών κι άντρών να καλοϋνε στις διαταγές του βουλευτή την έπιτροπή. Κι ο γιός του βγήκε άνίκανος «ώς φέρων μωπιάν 13 διοπτριών μετ' όπισθίου σταφυλώματος!» Την ιστορία την είχα μάθει απ' τον ίδιο τον άπαλλαγέντα σι στιγμή περηφάνειας του. Άλλοίμονο! μάβρη περηφάνεια σου, πατρίδα μου! Όρίστε, κύριο: στο πανόραμα: Μια μάννα που πεθαίνει για να δώσει τό γιό της τροφή στην πατρίδα, και μια πατρίδα που αποβλακώνεται για να γελάει ο βουλευτής με τό γιό του!

Πορτοφόρις

Η ΜΕΛΕΤΗ

Κλειστά στού νού τό χόσιε παραθύρι
Άνοίγουνε τά μάτια την αύγή
Κι ο νοός μέτ' σ'ά νοήματα τά μύρια
Κλεισμένα σ'ών βιβλίων τή σιγή,
Ζητά με τή μελέτη τά μυστήρια
Νά ιδη που κρύβουν ούρανοσ και γή.

ΕΝΑΣ

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ

Και στο κιόσκι της Ομονοίας

Η ΙΔΙΑΔΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΛΕΞ. ΠΑΛΗ

Έκδοση καινούρια (Α—Ω) το' 1904, σελίδες 416, τυπωμένη στο Παρίσι (τυπογραφείο Charonet) σ' έκλεκτό χαρτί.

Η τιμή της: Για την Άθήνα 4ρ. 3.—
Για τις έπαρχίες » 3.50
Για τό έξωτερικό φρ.χρ. 3.—

Στις έπαρχίες και στο έξωτερικό στέλνεται συστημένη δίχως παραπανιστό έξοδο.

ΟΤΙ ΘΕΛΑΤΕ

Η κοντέσσα Ριαγκούρ στο «γοητευτικό» βιβλίο της, που μεταφράζουνε οι «Καιροί», θαυμάζει τους τσοπάνηδες και τους ύπουργούς μας που σκοτώνονται για τή θρησκεία και για τήν πατρίδα.

— Άλλά πρό πάντων, πρό πάντων—λέει με γοητευτικά λόγια—παρά τ'ω ποιέμι ως και παρά τ'ω ύπουργ'ω, όποια αισθήματα εύγενή, γενναίόφρονα, ζωηρά! όποιον πάθος ύπέρ της θρησκείας και της πατρίδος!

— Άπό τό πολύ πάθος—π ά χ ο ς μήν ήθελε να πη ή εύγενικά κοντέσσα;—οι ύπουργοί μας δέν μπορούνε να φάνε... ούτε τὰ ρουσεφτάκια τους οι άμοιροί!

— Μάθαμε κι αυτό, σχετικό με τή άφρο μας «Ευπνίστα, ραγιάδες!» του περασμένου φύλλου.

— Ο πατέρας του κορτσιού πουΐπασε στη θάλασσα να πιγεί, είτανε κλητήρας του ύπουργείου των Έσωτερικών, στο γραφείο του νομορηχανικού κ. Γαζή, και τέν έπαψε ο Λεβίδης.

— Ο Λεβίδης λοιπόν, ο φιλόθροπος κι ο φιλόθρησκος (!) έτρωξε και τό φτωχό κορίτσι στη θάλασσα!

— Χαριτωμένα όσα μάς αποκάλυψανε οι έφημερίδες για τό περίφημο πανόραμα του Σταδίου.

— Η Έπιτροπή, λένε, πούγινε για τό Άρχαιολογικό συνέδριο έπρότεινε να γαρμιστεί ή άηδία αυτή πούναι στημένη μπροστά στο Σταδίο.

— Κι όταν ο Διάδοχος είπε πως τό πανόραμα άνήκει στον κ. Θών, ή έπιτροπή λούφαξε και δέν έβγαλε μιλά.

— Παντοδύναμος, βλέπεται, ο άνθροπος και δέν τ'χει τίποτε να ζητήσει, άνει να γαρμιστεί τό πανόραμά του, να γαρμιστεί τό Σταδίο για να φαίνεται καλύτερα αυτό.

— Και μπαρεί να τό πετύχει, αφού πέτυχε να διορίσει διευθυντή του Βασ. Θεάτρου ένα σαράδαλο, και να φήσει δίω Οικονόμου, Χρηστομάνο, Παντόπουλο, που ε καθένα τους άρίζει: πεντακόσιους Πιστάλληδες και χίλιους Θών.

— Ο πρώτανος κ. Λάμπρος έπροκήρυξε ποιητικό διαγωνισμό για τον Πανεπιστημιακό Ίμνο.

— Μαθαίνουμε πως σ' αυτόν θα λάβουνε μέρος τρεις χιλιάδες ποιητές κι όλα τὰ ποιητικά συντάγματα της «Έσπερινής» και της «Άστραπής».

— Οι «Άθηνες» με χαρά μάς άναγγείλανε πως μάς ήρθε, για λίγες μέρες, ο Σμυρνιός ποιητής Μιχαλάκης Άργυρόπουλος.

— Όταν ξαναφύγει, θα σ'ε είδοποιήσουμε.

— Για να δείτε πόσο οι κυράδες μας—και μιλήμε για τις καμαρωμένες μας φραγκολεβανίνισσες—καταλαβαίνουνε από φιλολογία κι από θέατρο, σ'ε λέμε κάτι λογάκια που άκουστήκανε άπόξω από τό Βασιλικό Θεάτρο, μια βραδιά που παιζότανε ο «Φίλιππος»:

— «Σάρεσε, Μαρι, ο «Φάουστ»;

— «Κάθε άλλο, Κική! Το μελόδραμα του Γκουνώ είναι: χίλιες φορές καλύτερο!»

Ο ΙΔΙΟΣ

παρά πλούσιος, αυτό που έχω μου είναι αρκετό να περάσω τὰ ύπόλοιπα χρόνια της μετρημένης μου πλέον ζωής: έπειτα στην περίστασή μας αυτή, που σ'ε νομίζετε πως με προσβάλατε, να μου προτείνετε να με βοηθήσετε, με αναγκάζετε να ύποπτευθώ, μήπως ζητάτε να έξαγοράσετε τό λάθος σας με μερικούς παράδες: σ'ε βεβαίως λοιπόν, ότι μου είναι άδύνατο να δεχθώ τέτοιου είδους ίκανοποίηση...—Νομίζω, πως σ'ε έννοώ, είπεν ο βαρόνος, και είμαι έτοιμος να σ'ε δώσω όποιαν ίκανοποίηση μου ζητήσετε. — (Οέ μου! έφώναζεν ο ξένος: πόσον άνισος θα είταν ένας τέτοιος άγώνας μεταξύ των δυό μας. Είμαι παραβέβαιος, ότι αν ήσουν στην ηλικία μου δέν θαβλεπες μια μονομαχία όπως ένα παιδικό παιγνιδάκι, και δι' θα ενόμιζες, πως δυό σταλαγματιές αίμα ή μια γραζουνια ή άρροϋσαν να ίκανοποιήσουν την ύβρισμένη τιμή! Ύπάρχουν βέβαια και περιστάσεις που είναι άδύνατο δυό άνθροποι να ζήσουν πια σ' αυτό τον κόσμο, έστοντας αν ο ένας μένει στον Καύκασο και ο άλλος στον Γίβερν: έπειδή δέν ύπάρχει χωρισμός, άμα ή σκέψη φέρεται προς ό,τι κανείς μισεί άδιάλλαχτα τότε μάλιστα ή μονομαχία άποφασίζει ποιός από τους δυό εκείνους θα λάμη τόπον στον άλλο σ' έτοιότη τή γή: τότε ή μονομαχία είναι

δικαιολογημένη, αναπόφευχτη. Μεταξύ των δυό μας όμως, όπως σου προείπα, ο άγώνας θα ήταν άνισος, γιατί ή ζωή μου πολύ απέχει νάξίζει όσον ή ιδική σου. Αν συ νικηθής, θα καταστρέψω όλόκληρο κόσμο έλπίδων: μα εγώ αν χαθώ, θαποτελειώση μια ύπαρξη κατερειπωμένη, που δέν είναι πλια τίποτες άλλο, παρά μια πολυκαιρινή ένθύμηση, άνυπόφορη, σακαχτική. Η ούσία όμως είναι, πως εγώ δέν νομίζω καθόλου τον έαυτό μου ύβρισμένο: μου έδειξες, πως πρέπει να φύγω, και έφυγα. Ο ξένος: έξεστόμισε τὰ τελευταία του λόγια μ' έναν τόνο τέτοιο, που έμαρτυροϋσεν, ότι θλιβερίς ένθύμησης τον είχαν κατακυριέψη. Ο βαρόνος βλέποντας τότο άναγκάστηκε να τον έρωτησή, ποιά επί τέλους ήταν ή άφορη ή τον κοιτάζει στο χαρτοπαίγνιο με τόσο διαπεραστικά βλέμματα, που διαπερώντας την ψυχή του, τον έστενοχώρησαν τόσον άνυπόφορα.—«Άμποτε τό βλέμμα μου να διαπεράση ως τὰ βάθη της ψυχής του, φωτίζοντας τον τόσον επικίνδυνο δρόμο σου! Προχωρείς προς τὰ χειλιν του βαράθρου με όλη τή χαρά, με όλη την άσκεψία της ηλικίας σου: ένκ μόνο σπρώξιμο ήμπορεί να σέ κατακρημνίση άγύριστα. Μ' ένα λόγο, έγινες μκνιακός χαρτοπαίχτης!» Ο βαρόνος διεμκρτύρητο, επέμεναν ότι ο ξέ-

νος όλως διόλου έγαλάστηκε. Του έξιστόρισε πως, άθελήτά του, έλκύσθη στο χαρτοπαίγνιο και τον έβεβαίωσε, πως, άμα κατορθώση να χάση διακόσια τριακόσια λουτζία, που έπιζητούσε να του κερδί-σουν, δι' θα ξαναποντάριζε πλέον: μα ως τώρα ή τύχη του τον έβοήθησεν άπελπιστικά. α'Άλλοίμονο! είπεν ο ξένος: αυτή ίσια-ίσια ή εύνοια είναι τό δόλωμα τό ποιδ φαρμακερό, που σου ρίχνουν οι καταχθόνιοι δαίμονες: αυτή ίσια-ίσια ή έπιτυχία σου βαρόνε, αυτός ο τρόπος που πρωτοβγήκες στο χαρτοπαίγνιο, όλη σου ή συμπεριφορά, όλα σου, τὰ φερσίματα στο παιγνίδι, μου άποδείχουν, πως σιγά-σιγά δλοένα παρασύρεσαι, κι' δι,τι τώρα συμβαίνει σ'εσένα μου ένθυμίζει τό τρομερό τέλος κάποιου δυστυχημένου, που σ'ε πολλά του προσομοιάζεις, γιατί κ' εκείνος άρχισε άπαράλλαχτα σαν και του λόγου σου: Αυτός λοιπόν είναι ο λόγος που δι' μόρεσα να ξεκαρφώσω τις ματιές μου από πάνω σου: άκου λοιπόν αυτό που ήθελαν τὰ μάτια μου να σου δώσουν να καταλάβης. Προφυλάξου από τους δαίμονες, που τεντώνουν τὰ νύχια τους, για να σ'ε τραβήξουν στα βάθη των άβύσσων τους! Θέλησα να στο φωνάξω: έπιθυμούσα να πλησιάσουμε, να δώσω άφορη να σχετιστούμε και όπωςήποτε τό ήπέτυχα. Άκουσε λοιπόν την ιστορία του τα-